

PROP DE VOSALTRES

La dimensió comunitària

Estimats diocesans:

Als cristians se'ns educa amb insistència a tenir un sentit comunitari de la vida i de la fe. No pot ser d'una altra manera. Ho tenim en la nostra configuració genètica que promou i modela l'Evangeli. Les paraules de Jesucrist incideixen sempre en la importància de comptar per a tot amb els altres: amb els qui conviuen amb nosaltres i amb els qui viuen en altres llocs. Tots ens influïm i ens necessitem; tots ens ajudem i ens podem perjudicar. Recordeu que Ell es va envoltar d'un grup de deixebles que l'acompanyaven constantment i que els insistia en la superació de l'egoisme i en el tracte amorós cap al proïsme. Els va enviar a evangelitzar de dos en dos, mai sols, i a crear una comunitat que visqués d'acord amb els seus ensenyaments, i així ho van fer els Apòstols en les seves predicacions en qualsevol poble i ciutat on arribaven. Tot això ho expliquen en les seves cartes: s'obstinen en la formació de comunitats per resar, per celebrar els sagraments i per compartir. També ara és un requisit essencial de la nostra vida cristiana.

Els cristians formem part d'una parròquia on ens eduquen i som educadors, on participem dels sagraments i aprenem a no considerar els béns només com un afer i benefici individual. Aspirem que la comunitat parroquial tingui el mateix rostre que la família en què hem nascut i crescut feliçment, on hem après a atendre els membres que més ens necessiten. Passa el mateix amb la diòcesi, que és el resultat de la unió de totes les comunitats d'un

mateix territori. En aquest sentit, celebrarem diumenge que ve el dia de l'Església Diocesana, i el següent, la pregària i la preocupació pels pobres del món en una encertada iniciativa del papa Francesc. Recordarem una altra vegada la dimensió comunitària i l'atenció a les persones des d'una responsabilitat individual i lliure de la professió de fe.

La dimensió comunitària no oblida ni emmascara la nostra resposta personal a la crida del Senyor a participar en la construcció i desenvolupament d'una societat més justa i més caritativa. Aquest és el motiu pel qual les nostres obres individuals aprofiten l'esforç dels altres. Tot el que fa cadascú, afecta la bondat o la maldat del conjunt, de la comunitat. Per això els cristians ens alegrem moltíssim de la gran quantitat d'institucions eclesials que es caracteritzen pel servei al bé comú: de

fensa de la vida, atenció a les famílies vulnerables, cerca de solucions per a habitatges, preocupació per l'educació en general i dedicació preferent als nens i joves de famílies immigrants, compromís amb els ancians i els que viuen en solitud, visites als malalts i lluita contra els maltractaments... Tot un elenc d'aspectes que qüestionen, si no ens hi impliquem, la nostra còmoda manera de viure la fe. D'altra banda, en sentir-nos comunitat, qualsevol realització la contemplem com a pròpia i ens felicitem dels seus èxits o lamentem les seves desgraciades conseqüències.

Aquesta llarga reflexió em ve al cap quan sento parlar de disjuntives entre els mateixos catòlics: resem o actuem; fem propostes per a la cura i l'embelliment de llocs i activitats de culte o fem projectes socials. O adquirim un orgue per a la catedral o fem accions per a persones pobres i amb dificultats. Per què no parlem i practiquem la conjunció copulativa que uneix i no diferencia, que acosta i no confronta? Com a resposta a les paraules de Jesucrist tenim els escrits de l'apòstol sant Jaume, de sant Joan Crisòstom i de molts altres que al llarg de la història han donat la seva vida pels més necessitats, però hem d'aprendre que tot és obra de la comunitat i aquesta accepta en el seu interior tot el que contribueix a considerar Déu com el centre de l'existència i el proïsme, com la conseqüència més clara i exigent de la nostra fe.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Assemblea de Càritas Diocesana de Lleida, el 9 de novembre

Càritas Diocesana de Lleida celebrarà, el proper 9 de novembre, l'Assemblea Diocesana de Càritas sota el lema «Obrim camí a l'esperança», que es durà a terme entre les 9 i les 14 h a la Casa de l'Església.

Comptarà amb la participació de Mar Galceran Peiró, referent de volun-

tariat de Càritas Barcelona, que parlarà sobre «L'acompanyament integral».

L'Assemblea és un moment important per als que formen part d'aquesta entitat eclesial, formada per persones treballadores, voluntariat, sòcies, col·laboradores i simpatitzants vinculades a la tasca caritativa i social.

La matinal del dia 9 de novembre serà un moment de trobada, de valoració i de reconeixement a la tasca realitzada; també de renovació d'alguns dels membres del Consell Diocesà de Càritas.

Així mateix, també es posaran sobre la taula noves propostes i reptes per als propers anys.

CERCA DE VOSOTROS

La dimensión comunitaria

Queridos diocesanos:

A los cristianos se nos educa con insistencia a tener un sentido comunitario de la vida y de la fe. No puede ser de otra manera. Lo tenemos en nuestra configuración genética que promueve y moldea el Evangelio. Las palabras de Jesucristo inciden siempre en la importancia de contar para todo con los otros, con los que conviven con nosotros, con los semejantes que viven en otras partes. Todos nos influimos y nos necesitamos. Todos nos ayudamos y nos podemos perjudicar. Recordad que Él se rodeó de un grupo de discípulos que lo acompañaban constantemente; que les insistía en la superación del egoísmo y en el trato amoroso con el prójimo; que envió a evangelizar de dos en dos, nunca solos; a crear una comunidad que viviera conforme a sus enseñanzas como lo hacían los Apóstoles en sus predicaciones en cualquier pueblo o ciudad adonde llegaban. Así lo cuentan en sus cartas; se empeñan en la formación de comunidades para rezar, para celebrar los sacramentos y para compartir. También ahora es un requisito esencial de nuestra vida cristiana.

Los cristianos formamos parte de una parroquia en la que nos educan y somos educadores, en la que participamos de los sacramentos y aprendemos a no considerar los bienes sólo como asunto y beneficio individual. Aspiramos a que la comunidad parroquial tenga el mismo rostro que la familia en la que hemos nacido y crecido con total felicidad, en la que hemos aprendido a atender a los miembros que más nos necesitan. Lo mismo pasa con la diócesis que resulta de la unión de todas las comunidades de un mismo territorio. En ese sentido celebraremos el próximo domingo el día de la Iglesia Diocesana y el siguiente la plegaria y la preocupación por los pobres de nuestro mundo en una certera iniciativa del papa Francisco. Recordaremos una vez más la dimensión comunitaria y la atención a las personas desde una responsabilidad individual y libre de la profesión de fe.

La dimensión comunitaria no olvida ni enmascara nuestra respuesta personal a la llamada del Señor para participar en la construcción y desarrollo de una sociedad más justa y más caritativa. Ese es el motivo por el que nuestras obras individuales se aprovechan del esfuerzo de los otros. Todo lo que cada uno realiza, afecta a la bondad o a la maldad del conjunto, de la comunidad. Por ello los cristianos nos alegramos sobremedida de la gran cantidad de instituciones eclesiales que se distinguen por el servicio al bien común: defensa de la vida, atención a las familias vulnerables, búsqueda de soluciones para viviendas, preocupación por la educación en general y dedicación preferente a los niños y jóvenes de familias inmigrantes, el compromiso con los ancianos y los que viven soledad, las visitas a los enfermos y la lucha contra los malos tratos... Todo un elenco de aspectos que cuestionan, si no nos implicamos, nuestra cómoda forma de vivir la fe. Por otra parte, al sentirnos comunidad, cualquier realización la contemplamos como propia y nos felicitamos de sus éxitos o lamentamos sus desgraciadas consecuencias.

Esta larga reflexión me viene a cuento cuando oigo hablar de disyuntivas a los mismos católicos: o rezamos o actuamos, o propuestas para cuidado y embellecimiento de lugares y actividades de culto o proyectos sociales. O adquisición de un órgano para la catedral o proyectos para personas pobres o con dificultades. ¿Por qué no hablamos y practicamos la conjunción copulativa que une y no diferencia; que acerca y no confronta? Como respuesta a las palabras de Jesucristo tenemos los escritos del apóstol Santiago, de san Juan Crisóstomo o de tantos que a lo largo de la historia han dado su vida por los más necesitados pero hemos de aprender que todo es obra de la comunidad y ésta acepta en su interior todo lo que contribuye a considerar a Dios como el centro de la existencia y al prójimo como la consecuencia más clara y exigente de nuestra fe.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

50è aniversari de la parròquia de Sant Jaume de Lleida

L'historiador Jordi Curcó va ser l'encarregat, el passat 8 d'octubre, d'encetar el cicle de conferències organitzades per la parròquia de Sant Jaume de Lleida amb ocasió del seu 50è aniversari.

La xerrada va tenir lloc a la mateixa església i va servir per parlar dels orígens de la parròquia i de com els lligams de Lleida amb l'apòstol sant Jaume van fer possible la seva creació. Curcó va assenyalar que la parròquia de Sant Jaume

va néixer en un context de necessitat pastoral per atendre nous sectors en una ciutat en expansió als anys setanta: «Lleida va tenir un gran creixement demogràfic i urbanístic. Nasqué un nou eixample, sorgí el Passeig de Ronda. S'obriren nombrosos carrers i es crearen nous barris». La xerrada també va servir també

per homenatjar els rectors que ha tingut la parròquia en aquests 50 anys, molt especial el primer d'ells, Mn. Antoni Fontova.

Reconeixement dels joves al paper de les dones

Un dels dos grups de joves que es reuneixen periòdicament a la Unitat Pastoral Pilar-Magdalenà van agrair en la seva darrera trobada el paper de les dones i, particularment, de les dones grans en la transmissió de la fe. Els participants van constatar que en un enorme percentatge les seves àvies havien estat el referent principal en la seva fe, com a iniciadores i acompanyats en el seguiment de Jesús i en la participació a la missa.

D'altra banda, unes 45 persones van participar el 13 d'octubre en la projecció de la pel·lícula *Talentos Ocultos* al teatre de l'Acadèmia Mariana de Lleida,

dins del cicle Cinefòrum Joves. Els assistents van compartir un berenar de germanor i van debatre sobre el film de Theodore Melfi, que narra la història de tres brillants dones científiques afroamericanes que van treballar a la NASA en plena cursa espacial i enmig de la lluita pels drets civils dels negres nord-americans.

Les carmelites celebren santa Teresa de Jesús

La comunitat de religioses carmelites descalces del Monestir del Sagrat Cor de Jesús de la Caparrella va celebrar la festa de la seva fundadora, santa Teresa de Jesús, amb una missa solemne, cantada en gregorià per les nou carmelites que conformen actualment la

comunitat i presidida pel bisbe Salvador. En la seva homilia es va referir a santa Teresa de Jesús com una

gran santa, doctora de l'Església que va saber unir cultura i fe: «Teresa de Jesús, amb la seva vida religiosa i ascètica, va saber no solament conrear cultura i literatura, sinó identificar-se amb el Crist de la fe».

La celebració va concloure, com ja és tradició, amb la veneració de la reliquia de la santa, mentre la comunitat de religioses carmelites entonava l'himne de santa Teresa.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

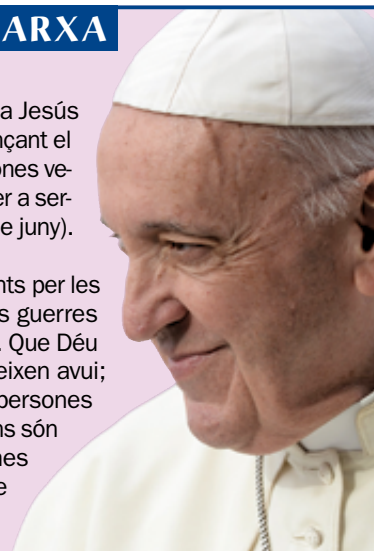

@Pontifex_es: «El Pa euca-rístic ens parla d'un Déu que no és llunyà, sinó proper i solidari amb l'home; que no ens abandona, sinó que ens busca, ens espera i ens acompanya; sempre, fins a l'extrem de posar-se, indefens, a les nostres mans» (2 de juny).

@Pontifex_es: «En l'oració, Déu "ens pren, ens beneeix, i després ens parteix i ens dona", per a la fam de tots. Cada cristià està cridat a convertir-se, a les mans de Déu, en pa partit i compartit» (4 de juny).

@Pontifex_es: «Demanem a Jesús que faci de nosaltres, mitjançant el seu Sant Esperit, homes i dones veritablement lliures. Lliures per a servir, amb amor i alegria» (5 de juny).

@Pontifex_es: «Preguem junts per les víctimes de les guerres, les guerres del passat i les del present. Que Déu ajudi a tots els que les pateixen avui; els pobres i els febles, les persones ancianes, les dones i els nens són sempre les primeres víctimes d'aquestes tragèdies» (6 de juny).

Trobada de la Divina Misericòrdia a València

Una vintena de lleidatans van participar de l'11 al 13 d'octubre a la XVI Trobada Nacional de la Divina Misericòrdia a València, que va reunir fins a 300 persones més provinents d'al-

tres diòcesis espanyoles. Els devots d'aquesta espiritualitat van visitar la Catedral de València i van participar en diferents actes, com el Via Crucis al Parc Central, o l'assistència a conferències a les parròquies de San Francisco de Borja i del Santísimo Cristo Salvador. Durant el cap de setmana també es va fer la pregària de la Coroneta de la Divina Misericòrdia i es va celebrar una missa presidida per l'arquebisbe de València, Mons. Enrique Benavent.

Les trobades nacionals tenen com a objectiu principal reunir en un mateix lloc a fidels seguidors de la Divina Misericòrdia, que coneixen i difonen l'espiritualitat a les seves diòcesis d'origen.

Aplec de la JARC a Juneda

Una seixantena de persones de tot Catalunya que en un moment o altre de la seva vida han format part del Moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC) es va reunir el passat 12 d'octubre en una trobada a Juneda, on es va celebrar una Eucaristia i es va compartir un dinar de germanor.

La JARC és un moviment recuperat l'any 1982 com a hereu dels grups especialitzats de l'antiga Acció Catòlica que ha acompanyat molts joves en el compromís cristià vers el medi rural, comarcal i català i que va voler fer palès el seu com-

promís de seguir treballant per una societat més solidària i més justa, d'acord amb l'esperit de l'Evangelí.

Beneït un aparell que tracta el càncer de pell

Mossèn Santi Mataix, un dels tres sacerdots que formen part de la Pastoral de la Salut a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova de Lleida, ha beneït el nou aparell de Teràpia Superficial que ha incorporat el centre sani-

tari al Servei d'Oncologia Radioteràpica per a tractar el càncer de pell. Aquest sistema de raigs X de baixa energia permet el tractament de pacients afectats de càncer de pell no melanoma (CPNM) sense haver d'intervenir-los quirúrgicament o fent-ho de forma mínimament invasiva. El nou equipament, finançat per la Diputació de Lleida amb un pressupost de 534.000 euros, permet tractar tumors cutanis, com el carcinoma de cèl·lules basals i el carcinoma de cèl·lules escatoses; lesions precanceroses, com el carcinoma in situ, la queratosis actínica o el lentigen maligne; limfomes cutanis, el carcinoma de Merkel i, fins i tot, tumors benignes de la pell, com les cicatrius queloides.

REFLEXIONS

Sant Ermengol obrí camins de l'home cap a Déu

La figura de Sant Ermengol omplí el primer terç del segle XI. Eren anys de relativa tranquil·litat. S'havien refet de la desfeta de la invasió sarraïna; les teories males-truges de l'acabament del món l'any mil havien quedat en no-res i, a redós dels pobles de la muntanya, s'agrupava una gent treballadora i majoritàriament unida per la fe cristiana. D'aquest territori, en els inicis del segle XI, començà a ser-ne bisbe Sant Ermengol.

Era fill de Bernat i Guisla, vescomtes de Conflent i, segons la tradició, va néixer a Aiguatèbia, un llogaret del Conflent, prop d'Oleta. Un dels germans del seu pare es deia Sal·la i va ser bisbe d'Urgell del 981 al 1010: el nomenà ardiaca. Desconeixem les dades del temps de la seva formació. Les suposicions porten a Ripoll on hi havia un famós *scriptorium*, i va fer amistat ben coneguda amb l'abat Oliba; amb el temps, treballaren junts pel país. El seu millor aprenentatge pastoral fou al costat del seu oncle, el bisbe Sal·la, que el nomenà el seu successor en la seu urgel·litana, a la seva mort, el 29 de setembre de 1010. Pocs dies després, el 6 de novembre, Ermengol, ja és mencionat com a Bisbe d'Urgell. El primer acte important de Sant Ermengol com a Bisbe fou la institució de la Canònica, el 18 de novembre d'aquest mateix any. En virtut d'aquestes disposicions, els canonges de la catedral viurien junts. Va dotar esplèndidament aquesta institució i això impulsà una renovació espiritual molt profunda.

Fou important la seva dedicació al culte i a la litúrgia. Promogué i fomentà l'edificació de la nova catedral, tot i que ell morí abans de poder-la consagrar. Aquesta era la tercera, després de la visigòtica enderrocada per la invasió sarraïna, i de la famosa del segle IX, a l'acta de consagració de la qual s'hi citen 289 pobles de les nostres contrades. Això ens fa adonar de l'extensió del bisbat d'Urgell, que s'estenia des de Roda (a la província d'Ossa) fins a les valls del Ripollès i del Bergadà i arribava fins a Ponts, al sud. Mogut per la seva sol·licitud i pel bé dels seus feligresos, actuà com a mediador en diversos conflictes: l'elecció de Borrell com a Bisbe de Roda; els conflictes territorials del monestir de Sant Cerni de Tavèrnoles, Sant Pere del Castell de Ponts, Cortiuda. En l'afany d'afavorir les comunicacions i el comerç entre les diverses comarques, va obrir camins en llocs encrespats com els Tres Ponts entre els Hostalets i Organyà, i va construir ponts en indrets difícils de transitar, com és ara el Pont de Bar, entre l'Alt Urgell i el Bardià. Construïnt aquest pont va trobar la mort el dia 3 de novembre de 1035.

Sant Ermengol, home de Déu, carismàtic, emprendor, solidari amb els seus, bastí ponts i camins entre pobles i comarques però sobretot marcà el camí per portar els homes cap a Déu.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14, 12-14]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dimarts [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell; □ Sant Martí de Porres, religiós. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pa-

res de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Dimecres [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33] Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, prevs., i companys mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Lleopard anacoreta; beata Beatriu, vg.

7. ■ Dijous [Fl 3,3-8a / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Lleida: □ Beat Francesc de

Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prevere carmelità, fundador dels Germans i Germanes Carmelites (1860-1861). Sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per màrtirs coronats; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dissabte [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [1R 17,10-16 / Sl 145 / He 9, 24-28 / Mc 12,38-44]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), bisbe, prev. teatí.

Diumenge XXXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Estima el Senyor
el teu Déu;
estima els altres
com a tu mateix»

Potser nosaltres tenim clar quin és el manament més important. Però potser no ho tenien tan clar els mestres de la Llei. Pensem que, a la pràctica, s'havien formulat un total de 613 manaments (248 obligacions i 365 prohibicions); i per altra banda, per alguns escribes i fariseus el gran manament era el repòs del dissabte. A la pregunta del mestre de la Llei, Jesús contesta amb el text que ja hem escoltat a la primera lectura: *Estima el Senyor, el teu Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces*, és a dir estimar Déu amb tot el cor, sense reserves, amb una entrega total és el primer manament. Això ja ho sabien bé tots els jueus perquè formava part de la pregària que recitaven matí i vespre. Però Jesús hi afegeix un altre manament: *El segon és: Estima els altres com a tu mateix*. Aquest manament també es troba a l'Antic Testament, al Levític. Però el que fa Jesús és formular com un sol manament l'amor a Déu i l'amor als germans. Perquè diu: *No hi ha cap altre manament més gran que aquest*. Uneix els dos manaments en un de sol. La resposta de Jesús és ben rebuda pel mestre de la Llei que hi afegeix: *Estimar Déu amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes*. I Jesús aprova totalment aquestes paraules: *No és lluny del Regne de Déu*. Per damunt de sacrificis, de devocions, de pràctiques pietoses hi ha l'amor que és un sol manament però amb dues direccions inseparables: amor a Déu i amor als germans. No es pot fer una cosa sense l'altra. La segona lectura ens convida a reconèixer la superioritat de Jesús en relació *als altres sacerdots que eren plens de febles, però ell és per sempre un sacerdot perfecte*. Ja sabem què ens diu Jesús. Ara ens cal posar en pràctica el que ell ens ha ensenyat: estimar Déu per damunt de tot, amb tot el nostre cor, sense crear-nos cap mena d'ídols, però al mateix temps estimar tots els nostres germans amb un amor també total. L'amor no és una norma més, és l'única forma de viure com a autèntics cristians.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 6,2-6)

En aquells dies, Moisès digué al poble: «Reverència el Senyor, el teu Déu, compleix durant tota la vida els manaments que et dono, tant tu, com els teus fills i els fills dels teus fills. Així viureu anys i més anys. Escolta, Israel, mira de posar en pràctica això que et dono; així seràs un poble feliç i nombrós en un país que regalima llet i mel, tal com el Senyor ho va prometre als teus pares. Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces. Guarda en el teu cor les paraules dels manaments que avui et dono.»

► Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo el Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu ungít. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 7,23-28)

Germans, els sacerdots de l'antiga aliança van ser molts, perquè la mort els impedia de continuar en les seves funcions. Però Jesús, que viu per sempre, no traspasa a ningú les funcions sacerdotals. Per això té el poder de salvar definitivament tots els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu intercedint per sempre a favor d'ells. Un sacerdot així és el que ens calia: sant, innocent i sense taca; per això va ser tret d'enmig dels pecadors i enlairat més amunt del cel. Ell no necessita, com els altres, oferir víctimes cada dia tant pels seus propis pecats com pels pecats del poble: es va oferir a si mateix una sola vegada. La Llei havia fet sacerdots uns homes plens de febleses, però els termes del jurament que ha substituït la Llei han consagrat el Fill, que serà per sempre un sacerdot perfecte.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 12,28b-34)

En aquell temps, un dels mestres de la Llei anà a trobar Jesús i li va fer aquesta pregunta: «Quin és el primer de tots els manaments de la Llei?» Jesús li respongué: «El primer és aquest: «Escolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces.» El segon és: «Estima els altres com a tu mateix.» No hi ha cap altre manament més gran que aquest.» El mestre de la Llei li digué: «Molt bé, mestre. És veritat que Déu és un de sol i que no n'hi ha cap altre fora d'ell. I que estimar-lo amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix és millor que tots els sacrificis i totes les ofrenes cremades a l'altar.» Jesús, en sentir aquesta resposta tan asenyada li digué: «No ets lluny del regne de Déu.» I ningú no s'atreu a fer-li cap més pregunta.

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 6,2-6)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Teme al Señor, tu Dios, tú, tus hijos y nietos, y observa todos sus mandatos y preceptos, que yo te mando, todos los días de tu vida, a fin de que se prolonguen tus días. Escucha, pues, Israel, y esmérate en practicarlos, a fin de que te vaya bien y te multipliques, como te prometió el Señor, Dios de tus padres, en la tierra que mana leche y miel. Escucha, Israel: El Señor es nuestro Dios, el Señor es uno solo. Amarás, pues, al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma y con todas tus fuerzas. Estas palabras que yo te mando hoy estarán en tu corazón.»

► Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, / escudo mío, mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador: / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu ungido. R.

► Lectura de la carta a los hebreos (Heb 7,23-28)

Hermanos: Ha habido multitud de sacerdotes de la anterior Alianza, porque la muerte les impedía permanecer; en cambio, Jesús, como permanece para siempre, tiene el sacerdocio que no pasa. De ahí que puede salvar definitivamente a los que se acercan a Dios por medio de él, pues vive siempre para interceder a favor de ellos. Y tal convenía que fuese nuestro sumo sacerdote: santo, inocente, sin mancha, separado de los pecadores y encumbrado sobre el cielo. Él no necesita ofrecer sacrificios cada día como los sumos sacerdotes, que ofrecían primero por los propios pecados, después por los del pueblo, porque lo hizo de una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo. En efecto, la ley hace sumos sacerdotes a hombres llenos de debilidades. En cambio, la palabra del juramento, posterior a la ley, consagra al Hijo, perfecto para siempre.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 12,28b-34)

En aquel tiempo, un escriba se acercó a Jesús y le preguntó: «¿Qué mandamiento es el primero de todos?». Respondió Jesús: «El primero es: «Escucha, Israel, el Señor, nuestro Dios, es el único Señor: amarás al Señor, tu dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con toda tu mente, con todo tu ser». El segundo es este: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». No hay mandamiento mayor que estos». El escriba replicó: «Muy bien, Maestro, sin duda tienes razón cuando dices que el Señor es uno solo y no hay otro fuera de él; y que amarlo con todo el corazón, con todo el entendimiento y con todo el ser, y amar al prójimo como a uno mismo vale más que todos los holocaustos y sacrificios». Jesús, viendo que había respondido sensatamente, le dijo: «No estás lejos del reino de Dios». Y nadie se atrevió a hacerle más preguntas.